

שימוזי

הוא גדל בצילם של אחרים. דויד בן-גוריון הטיל עליו צל ענק. משה דיין, האפיל עליו. אף יצחק רבין עימעם אותו. כשהגיעה שעתו להטיל צל התברר שצילו כגודל הפודל.

הוא עשה הרבה תפקידים. בכולם היה חרוץ ועיקבי. כל תפקיד שסיים הגדיל את מיספר מסתייגיו. כל תפקיד חשף את חוסר הכישרון והחזון. מה לעשות? - איש בינוני.

בשטח אחד העלה את הרף. נככלים בתחבולות וב"תרגילים" ששנתפס או נחשף לא הניד עפעף. בלי היסוס את המראיין תקף בדרך כלל במעמד כזה הוגדר אדם כ"שקרן". אך נהגו בו מעבר להגינות ודיברו על "כירסום באמינות". איש קטנוני. בינוני.

כראש ממשלה וכשר-חוץ נהג בשררה, כמו עבד שמלך. ב"בום" תיקשורתי טיפל ביריבים - ומעף! בו שיש בו גודל רוח וחכמה, אינו זקוק לכונן דא. אך הוא כאמור בינד לבניו - איש בינוני.

ממליכו ותומכיו, אנשי רוח והגות נעלמו / נאלמו לבל יזוהו עם מעשי דברי שטות. מנהיג גדול היה מורש למדבר. הוא מלין כי זרקוהו לכלבים. כי בגדו בו משמאל ומימין. הוא אף מפתיע את התיקשורת ברגזנות, בנרגנות ובתגרנות. מה נוסף? - רחמנות. באופן עניני - איש בינוני.

נהגו בו בחוסר-הגינות, אולי אף נבבלות. כי איך ממליכים באופן עיקבי, כמירסם לכישלון שיטתי, איש שהוא למטה מבינוני!

אילוח אדם

אדם ההולך ברחוב וממלמל: "אין רשע ממני... אין נבל ורמאי גדול ממני" היה זוכה מכל אחד מאיתנו למבט סלחני, השמור למי שוגעיה-הרחוב. אם וכאשר היה עובר, אותו אדם, לשלב הטחת הראש בקיר עד זוכ רם, תוך זעקות: "אני אשם בכל הפשעים בעיר... צריך להעניש אותי..." וראי היתה החברה דר אגת לאשפו אותו, עם עמיתו לבעייה, כמחלקה סגורה.

כאשר אנשים פרטיים צועקים על עצמם, צובטים ואף מכים את עצמם, זה עצוב, מדכא, ולפעמים אף מטופל בעלי-מיקצוע. על-ידי פסיכיאטרים. אין בכך עניין ציבורי, ולכן גם אין לכך פירסום.

גם בשוליים הזנוחים של הפוליטיקה הישראלית תמיד ניתן היה למצוא כמה משוגעים. "משוגעים רעים" ו"משוגעים טובים". "הרר" שלם הגיעו לכלא "הטובים" זכו למבטי חמ"ל.

כשבוררים ושוליים ושמאלנים כאדריב ריגלו לטובת האוייב הם הוכנסו לכלא. כשהפרופסור לייבוביץ קרא לנו, לחיילי עמו, "יודנדאצים", ריחמנו עליו, זיכינו אותו, כד כות גילו המפלגה, אשר לעיתים מביא לאובי דן הצלילות. אף פעם אחת לא לקחנו ברצינות רבה מדי את העשרות הבוררות של השמאלנים, המכנים עצמם בעשרות שמות, מדי

אדר קיסרי

כה אמר הרצל

במרכז כודפשט - 10 דקות הליכה מבית-הכנסת הגדול, המקום שבו ניצב פעם ביתו של חוזה מדינת היהודים - נמצאת הגימנסיה ההונגרית על שם יוסף אוטושו, שם למד תאודור הרצל בימי בחירתו. במספקה התנועה נשתרר שקט יחסי, התגנבתי פנימה. ליבי הולם בחזקה. חשתי בתיקווה, אשר על אף היותה נואשת, רבה היתה עוצמתה, כמו הייתי מנסה להימלט לעיר-מיקלט נכספת.

דחפתי את דלת העץ הכבדה ונכנסתי. אפולית שררה מסביבי. עליתי כמה מדרגות, שהובילו למיסדרון המסתעף ימינה ושמאלה. מולי ניצב פסל-דיוקן. לא של הרצל, כמובן; של אוטושו, מרען הונגרי נודע מן המאה שעברה.

במרכזה של הגימנסיה השתרעה חצר גדולה, מרוצפת. שוטטתי לאורך המיסדרונות, עליתי קומה, הקשבתי להמולה המוכרת, הביני-לאומית, של כיתות ששעת שיעור. איש לא עבר במקום. הייתי בורד. לבסוף ניצבתי מול חלון הנשקף אל חצר הגימנסיה, שם שיחקה, למטה, קבוצת-נערים בכדור.

כאן למרת, הר"ר הרצל, לפני יותר ממאה שנה, אמרתי בלחש, מנסה לפתוח עימו בשיחה.

דמותו של עלם צעיר, כבן 15, עלתה מן החצר.

"מה רצונך, אדוני?", שאל בנימין זאב הצעיר בקול נעים.

"אני בא מישראל. ממדינת היהודים...", פלטתי בקול רוטט מהתרגשות.

ראיתי כי פניו משתנים במהירות האור. מולי ניצב עתה הרצל מווקן, מוכר, בא בשנים.

חיוך מר עלה על פניו: "אני מבין", אמר. "אינך צריך להוסיף. אינך צריך להסביר. אני יודע הכל. אני צופה בכך, בני, ממקומי, אני צופה

בכך לאורך כל המאה ה-20." לאחר הפסקה קלה הוסיף: "כנראה שלא היכרתי את עמי. לא העליתי אז, כימים הרחוקים ההם, על דעתי, כי נגיע לאן שהגיענו היום. נכון, יש ממשלה וממשל, יש צבא מוכתר ומישרה. אולם אין מדינה."

"העם הוא טוב", אמרתי. "העם טוב", השיב, "אולם גורלו של עם תלוי ברועיו, ברועה. זה שנים רבות שאין לעמי רועים. אפילו לא רועה אחד של ממש. אני צופה בכך מדי יום כיומו כמעט. לעיתים קרובות אני נאלץ להפנות מבטי, ככאב, לכיוון אחר."

קולו של הר"ר הרצל היה עולה ויורד לסירוגין. לעיתים היה נבלע בשאון שהקימו הנערים בחצר הגימנסיה. עתה היה קולו ברור וצלול: "הטרגדיה הנוכחית של עמנו היא טרגדיה נוראה: שואה שלאחר שואה. מטרתה של מדינת היהודים, זו שהגיתי, היתה להוציאם מהגלות. ואכן, ארבעה מיליון מבני עמנו כבר מחוץ לגלות, במדינת ישראל - אולם הגלות נותרה עמוק בקירבם. שורש הרע הוא במנהיגות: במקום היגיון - התסכיד, במקום העזה - הפחד, במקום תבונה - התחכמות, במקום אמת - שקר. במקום האגה כנה לעם - בא הכיסא, האינטרס האישי, המיפלגה... פעם רעדו עסקנינו מפני זעמו של הפרץ - כיום רועדים מנהיגינו מפני זעמו של הידיר'."

"ואתם מנהיגים, המגלים מורכב וחסרת-חשייה מול לחצי הודים - מגלים נחישות אכזרית כלפי מתנגדיהם, בני עמם... גם אחר מילחמותיכם עקבתי את פירות ניצחונותיהם המפוארים של בני, לוחמי מדינת היהודים, השליכו המנהיגים לצדי הדרך כאבן שאין לה הפוכין. את אלפי הקורבנות היקרים, הנוראים, של בני-הנוער, הפכו המנהיגים לחסר-יתכבדות..."

"הר"ר הרצל" - קראתי ממעמקי היאוש - על כן אנו זקוקים לך. שובה אלינו!"

"לו רק יכולתי, בני..." אמר כעצב. ודמותו התרחקה והלכה...

הקיצות לקולו של שרת בית-הספר: "אתה מחפש כאן מישהו, אדוני?" "מנהיג", השיבתי, "מנהיג לעמנו!"

השמאל תופסים מקום מרכזי... על ספת הפסיכיאטר הלאומי

"מצורת יאסר" לרחוב הסמוך, רחוב קווא או קמוטו? לקיבוצים שיקומו "מעלה חוואט" מה? "הגיבעת ג'ורג' כחש"? האם ל"חזית" השלום שיקימו עם ר"ץ ומפ"ם, רק"ח והמתק דמת הם יקראו "החזית העממית"? האם יורו לגופי המיפלגה לשנות שמותיהם, "חוג משוב" ל"חוג ג'בריל", פלג הניצים ל"פלג אבו-מוסא", מהנה שחל ל"מהנה אקילה לאור רד"?

ט, של בודדים כמו אדיב, בר, מרדכי וענונו, שהוציאו את האידיאולוגיה החולנית מן המי לל א הפועל, סגרנו אותם תחת סורג וברית. עכשיו פשט הנגע גם אל תוך מיפלגת העבודה. 17 (!) מח"כיה מתכנסים תחת השם כוח 17. מכל השמות שבעולם מאמצים לעצ"מם, כמעט מחצית מח"כי העבודה, את שמו של אירגון-מרצחים.

אילו היו מתכנסים בזמן מילחמת-העולם 17 חברי-פרלמנט בריטיים וקוראים לעצמם: "סיעת הסיס" או 17 סנטורים אמריקאיים היו מתארגנים ב"כוח היטלר", היו שולחים אותם לבלות עם עמיתיהם מגרמניה במקומות מוקי פים גרדתייל ומיגדלי-שמירה. היו מאפשי רים להם ביקור מישפחתי אחת לחודש. בהמי שך היו מסיעים אותם בדרך חר-סיטירית לאי רץ שעזמה הם מזוהים.

מה קורה להם לעזוי ברעם, חיים רמון, חגי מרום וחבריהם? מאיפה ההזדהות המטרפת הזו עם גרולי אויבינו ורוצחנינו? האם ברעם החל סוגר לאכרטייב? האם רמון עבר מהערה צת הפלמ"ח להערצת המישמרות האכזריים של ערפאת? האם אברהם בורג החליף את מורשת גיבורי התנ"ך ב"גיבורי" הרצח בלרנ"קה? מה יקרה כשהעתודה הזו תשלוט במיפלי-גת-העבודה? האם יקראו לבית-המיפלגה

מכיוון שאנו הומניים יותר, לא נציע לשך לוח את ברעם ורמון אל נשואי הערצתם ככלא שכם או בפרכרי תוניס. מכיוון שבורג ופרץ אינם אנשים פרטיים, גם לא נציע לשלוח אותם אל מקום שלו ראוי מי שקורא לעצמו בשם אויבו ושונאו - אל ספת הפסיכיאטר.

מכיוון ש-17 ח"כי העבודה הם אנשים פרי ליטיים, לא נותר אלא שהציבור ישלח אותם, ביום-הרדין, ביום-בחירות, לאישפוז באופוזיציה, במחלקה הפוליטית הסגורה, כפינה הש מאלית הרחוקה והקטנה שבכנסת. כי הם חר-לים.

רישה זו רק מחזקת את בקשתם המפורשת והפומבית של קבוצת חולים זו. כוכור מצהירים 17 החולים, מאז הבחירות ועד היום, כי על מיפלגתם לצאת לאופוזיציה לשם הבי ראה.

לכיבוש דרך הניצוח ועד לנשים ואמ-הות... זילולנו עד ריחמנו על היהודים שהפכו לסניגוריהם של אייביהם-רוצחיהם. היהודים הקוראים ליהודי ארצות-הברית להפסיק את התרומות לישראל, ולממשלה האמריקאית קוראים להפסיק את הסיוע לישראל. מי ש מכפישים מדינתם ככובשת, מדכאת, רוצחת. מי שחרשות לבקרים משווים את בני עמם לנאצים - רוצחי בני-עמם.

כמלל שלנו תמיד שיגרנו אותם לספות הפסיכיאטרים, הלבשנו אותם כותנות-משוגעים ורק במיקרים נדירים של בגידה מוחל-